

[Asger Jensen.]

midt i halvtredserne, eller hvor vi nu vil sætte grænsen, skal have at vide: „Nu er du pensioneret, og så er samfundet færdig med dig.“ Det kan ikke være det, det i særlig grad drejer sig om.

Så vil jeg gerne sige et par ord om den regulering, som foreslås i forespørgslen. Man kunne nok overveje, hvad der er den bedste form for regulering; men jeg vil for min part ikke tage i betænkning at sige, at det bedste for pensionisterne er, at der ingen prisstigninger er. Det er ganske sikkert, at ingen rammes så hårdt af prisstigninger som pensionisterne, og jeg må jo sige, at en bestemmelse om regulering trængtes der meget mere til i den forrige regerings tid end i den nuværendes. Jeg mener ikke, man kan give pensionisterne nogen bedre hjælp end at prøve at få stabile priser, sådan at pengene bliver ved at bevare deres købeevne.

Man har også fået med socialdemokratiets gamle kæphest om de 18.000 lejligheder. Ja men der er jo ingen begrænsning for at bygge lejligheder her i landet, og det har man fået at vide mange gange; hvem som helst må bygge lejligheder, også boligforeningerne. Noget andet er, om man virkelig vil komme og sige: „Ja men boligforeningerne tør ikke bygge lejligheder, hvis de ikke har specielle subsidier.“ Det standpunkt kan man selvfølgelig tage, men det er mig noget uforståeligt efter alt det, vi i tidens løb har hørt om, hvor konkurrencedygtige boligforeningerne var med hensyn til at bygge lejligheder.

Gamle og nye byområder — ja, der er vistnok noget forsømt her; men jeg forstår det da sådan, at ingen har sat mere energisk ind end den nuværende boligminister på at få det løst. Jeg har indtryk af, at han tager noget mere energisk fat på opgaven end den forrige regering.

Jeg har omtalt lidt af vanskelighederne ved at nå det endelige mål, for der er jo mange reformer, vi ønsker. Men det er i hvert fald ikke rigtigt at stille det sådan op, at regeringen og dens partier kun har

interesse for strukturen. Derfor er jeg glad for at høre, at også socialdemokratiet har interesse for strukturen, selv om man somme tider nok kunne spekulere på, om det ikke var noget, man ønskede at skubbe til side. Skal vi sådan sige det helt lige ud, synes jeg, at den form for struktur, vi har, både har været for dyr at administrere med disse mange led og navnlig har været for omstændelig, for besværlig for de pågældende, som skulle have hjælp efter vor sociale lovgivning. Derfor er det en ikke mindre vigtig side af sagen, også for de pågældendes egen skyld, at få strukturen ordnet, og derfor synes jeg ikke, man ligesom skal skubbe det til side. Man skal tage lige så energisk fat på dette som på ydelserne. Efter mit skøn ud fra det, jeg ser komme fra udvalgene under socialreformkommissionen — jeg sidder ikke selv i dem — vedrørende social sikring og andet, arbejdes der lige energisk i alle udvalg.

Der er i forespørgslen ikke antydning af, at man tænker på, at der skal skaffes penge til formålet. Det var man, som jeg så småt har berørt, ikke blind for i den tidligere regerings tid. Nu er det vel ikke det store socialdemokratis mening at ville leve livet fuldstændig sorgløst økonomisk, fordi man er i opposition; man vil vel tage lige så alvorligt på, om man kan skaffe pengene, og hvor de skal skaffes fra. Der burde egentlig følge en finansieringsplan med, hver gang man stiller forslag om yderligere udgifter, og det synes jeg i meget høj grad mangler i socialdemokratiets forespørgsel. Det kan ikke være sådan, at når man er i opposition, lever man livet fuldstændig sorgløst med hensyn til at skaffe pengene og stiller kun krav om, at der skal betales.

Vi er fra vor side ikke afvisende over for de ønsker, der er rejst i forespørgslen, men vi må forbeholde os, at de får en behandling gennem kommissionsarbejde, udvalgsarbejde og overvejelser, således som det altid har været tilfældet her i tinget på dette store område. Jeg skal ikke komme ind på, om